

Scurtă privire asupra învățământului silvic superior în România între anii 1906 și 1933

Școala Politehnică "REGELE CAROL II"

Secția silvică (E)

Lucrarea pe care o reproducem în acest număr al revistei Bucovina Forestieră¹ constituie o continuare a celei prezentate în numărul anterior², care evoca întemeierea și perioada de început a învățământului silvic în Regatul României, desfășurată în cea de-a doua jumătate al sec. al XIX-lea. Aceasta continuă prezentarea retrospectivă a învățământului superior silvic din România pe durata primelor 3 decenii ale sec. XX, între 1906 și 1933. Prezentarea este împărțită pe 2 perioade distincte: (i) perioada 1906-1923, subîmpărțită, la rândul ei, în două secvențe separate de primul război mondial, respectiv anterioară (1906-1916) și posterioară (1919-1923) războiului; (ii) perioada 1923-1933.

Perioada anterioară primului război mondial (1906-1916) corespunde funcționării Școlii Superioare de Silvicultură de la Brănești. Dacă până în ultimul deceniu al sec. al XIX-lea, învățământul silvic este caracterizat prin frământări, ezitări, improvizatii, înființări urmate la scurt timp de desființări, odată cu organizarea Școlii de silvicultură de la Brănești, în 1894, se părea că acesta „își găsisese în fine așezământul său definitiv”, aceasta în pofida criticilor potrivit cărora locul ales nu a fost cel mai adecvat. Într-adevăr, pe durata celor 22 de ani de funcționare a Școlii de Silvicultură de la Brănești, devenită Școala Superioară de Silvicultură de la Brănești din anul 1902, nivelul de instruire al elevilor a crescut foarte mult. Dintre factorii care au contribuit la progresul vizibil al învățământului superior silvic în Regatul României merită menționați următorii: (i) durata studiilor a crescut de la 2 la 3 ani, (ii) etapa de pregătire teoretică, efectuată pe durata celor 3 ani, era completată de o etapă de pregătire practică, cu o durată de 18 luni, desfășurată în cadrul administrației silvice a Statului – de ex. lucrări topografice, elaborare de amenajamente silvice, etc., (iii) organizarea cu regularitate a excursiilor de studii la sfârșitul fiecărui an școlar, cu o durată de 2-3 săptămâni, adevărate expediții științifice și lecții de silvicultură în natură, practică existentă și azi în tradiția facultăților de silvicultură din centrul, vestul și nordul Europei, (iv) admiterea numai a candidaților care erau absolvenți de liceu, cu diplomă de bacalaureat, începând cu 1903, (v) îmbunătățirea programei de studii, urmând modelul celor mai prestigioase institute de învățământ superior silvic din străinătate, (vi) dezvoltare și diversificare a bazei didactice și materiale a școlii: bibliotecă, laboratoare, colecții științifice, muzeu, pepinieră silvică, parc, colecție dendrologică, pădurea didactică „Pusnicul”, gospodăria pentru producerea și obținerea unor produse alimentare pentru cantina școlii, etc.. În plus la toate acestea, (vii) profesorii proveneau din rândul celor mai merituoși absolvenți ai învățământului silvic de la celebre instituții din Franța și Germania, (viii) conducerea școlii fiind asigurată de o serie de personalități marcante ale silviculturii românești: Paul Adolf Grunau (1895-1907), absolvent al Academiei Regale de Silvicultură din Tharandt, Germania; N.G. Popovici (1907-1912), absolvent al Școlii Naționale de Ape și Păduri de la Nancy, Franța; Petre Antonescu (1912-1916), absolvent al Școlii Naționale de Ape și Păduri de la Nancy și a unei școli de profil din Austria, care îndeplineseră anterior funcții importante în serviciul silvic al Statului. De asemenea, trebuie menționate și (ix) înființarea posturilor de asistenți, care se specializază în activitatea didactică sub îndrumarea titularilor de disciplină și care beneficiază de stagii de pregătire/specializare în străinătate, (x) reforma sectorului forestier românesc efectuată începând cu anul 1910, odată cu adoptarea Codului Silvic, înființarea Casei Pădurilor, reorganizarea Serviciului Silvic al Statului, înființarea Casei Rurale (1912) ș.a. – care are drept consecință creșterea interesului pentru profesia de silvicultor, crescând astfel numărul și nivelul de pregătire al candidaților la Școala Superioară de Silvicultură din Brănești.

Perioada primului război mondial și ulterioară acestuia (1916-1923) aduce o nouă bulversare a învățământului superior silvic din România. După cea mai lungă perioadă de stabilitate de la înființarea acestuia (22 de ani), în care învățământul silvic înregistrase progrese însemnate și se așezase pe baze moderne și solide, intrarea României în război,

¹ Grunau, P.A., 1906, Istoricul învățământului silvic din România și observațiuni asupra lui. Ministerul Agriculturii, Comerțului, Industriei și Domeniilor. București, Tipografia Gutenberg, Joseph Göbl, 119 p.

² Școala Politehnică „Regele Carol II” – Secția Silvică (E), 1933, Scurtă privire asupra învățământului silvic superior în România între anii 1906 și 1933. Cu ocazia aniversării de zece ani a Secției Silvice. București, Tipografia „Bucovina” I. E. Toruțiu. 31 p

în august 1916, produce o lovitură devastatoare Școlii Superioare de Silvicultură de la Brănești. Clădirile școlii sunt ocupate imediat de comandamentul unei unități militare germane, „iar după 3 luni, toată zestrea, tot materialul didactic, colecțiile, muzeul, biblioteca etc., erau jefuite de populația locală, sau nimicite de trupele de ocupație”. În numai 2 ani, „pentru cel revenit de pe front la Școală, după încheierea armistițiului, tabloul și atmosfera pe care le regăsea la Brănești erau de o tristețe deprimantă: parcurile și grădina dendrologică părăsite și cu totul sălbătice, arborii cu coaja roasă, (.....), iar fostele săli de cursuri erau transformate în carcere; restul clădirilor, o ruină. Dintre cărți, colecții, muzeu, nimic sau mai nimic, iar pădurea Pusnicul tăiată ras, în întregime”. Leagănul învățământului superior silvic din România este distrus complet, fiind condamnat să renască, de la zero, odată cu România Mare. Timp de 2 ani, din decembrie 1916 până în noiembrie 1918, pe perioada refugierii la Iași a instituțiilor statului, cursurile Școlii de la Brănești sunt întrerupte. Se încearcă reluarea acestora la Iași, în vara anului 1918, pentru studenții din anii II și III aflați în refugiu, mulți fiind pe front. După încheierea războiului și făurirea Marii Uniri, Școala Superioară de Silvicultură se mută la București. Între 1919 și 1923 aceasta funcționează provizoriu, având cancelaria la Ministerul Agriculturii și Domeniilor, iar sălile de cursuri în diverse sedii, la început în clădirile Universității din București și ale Institutului de Fiziologie, apoi, după 1920, „într-un local propriu pe calea Victorie, lângă Fundația Carol I, închiriat pentru nevoile Școlii”. Cât despre „redeschiderea vechei școale cu internat de la Brănești nu mai putea fi vorba”, din cel puțin două motive: primul - așa cum am arătat mai sus, „totul fusese distrus în vremea războiului”, iar al doilea - „școala înființată în 1894 era croită pentru nevoile vechiului Regat și deci nu putea satisface exigențele României întregite”.

Pentru învățământul superior silvic, această perioadă este una de tranziție, de căutare a celor mai potrivite căi de refacere a acestuia. „Nimic de războiul mondial, pribegind fără adăpost și fără mijloace proprii cinci ani după încheierea păcii, el se reface greu, spre a ține pasul cu vârtejul nevoilor economiei forestiere”.

Perioada interbelică (1923-1948) corespunde încadrării învățământului superior silvic românesc ca Școală Politehnică, sub denumirea de Secția E, prin legea publicată în M.O. nr. 139/1923. În această perioadă de 25 de ani, învățământul superior silvic cunoaște o nouă perioadă de stabilitate și progres. În scurt timp de la înființare, Secția silvică a Politehnicii devine printre cele mai solicitate, atât ca urmare a unei cereri tot mai mari de ingineri silvici, în urma creșterii suprafeței pădurilor din Vechiul Regat, de la cca. 3 milioane ha, la peste 8 milioane ha, în proaspăta Românie Mare, cât și datorită afluxului de studenți veniți din provinciile nou alipite – Transilvania, Bucovina, Basarabia. Incluziunea învățământului superior silvic în cadrul Politehnicii aduce și o restructurare a programului de studii, în sensul integrării cursurilor ingineresti cu caracter general cu al celorlalte secții și al optimizării cursurilor de specialitate. Această restructurare a dus la creșterea nivelului de pregătire inginerescă a studenților, însă în dauna cunoștințelor de specialitate, a lucrărilor practice, a proiectelor și a practicii de specialitate. Pe parcurs, acest neajuns a fost soluționat parțial prin adaptarea cursurilor cu caracter general la nevoile specifice meseriei de inginer silvic, prin dotarea laboratoarelor cu material didactic și, mai ales, prin intensificarea „contactului cu pădurea, esențial în pregătirea practică a inginerului silvic”. Astfel, „începând cu anul 1932, sâmbăta este exclusiv rezervată excursiilor și lucrărilor practice în pădure pentru anii III și IV. Acestea se fac sub conducerea profesorilor și asistenților, pe o rază ce poate trece de 100 km în jurul școlii, în timp de una sau două zile consecutive. Între anii de studii, vara, timp de cca. 2 luni de zile, elevii fac lucrări practice, după anumite norme fixate în consiliul secției, fie izolați, fie în comun, la diferite ocoale silvice ale Statului, iar în vremuri de bună conjunctură și la marile administrațiuni sau exploatare forestiere”.

Dezvoltarea învățământului superior silvic românesc în această etapă a fost susținută, pe lângă finanțarea acordată Școlii Politehnice de către autoritatea publică centrală responsabilă cu educația, de „subvențiunea prevăzută de Legea de organizare a învățământului silvic, din partea Ministerului Agriculturii și Domeniilor; prin Administrația Casei Pădurilor și apoi prin Casa Autonomă a Pădurilor Statului. (...) Sumele primite au fost folosite în scopuri didactice, pentru burse acordate studenților merițoși și lipsiți de mijloace, pentru susținerea căminului studențesc, pentru acoperirea cheltuielilor ocazionate de excursii și lucrări practice; apoi pentru extensiunea clădirilor școlii, pentru instalarea secției și mai cu seamă pentru înființarea muzeelor și laboratoarelor”. De asemenea, pentru desfășurarea practicii de vară și a excursiilor de studii, s-a primit sprijin din partea marilor administrații silvice de drept privat - Administrația pădurilor Fondului Bisericesc din Bucovina, Direcția Silvică Bistrița-Năsăud, Comunitatea de avere Caransebeș, Domeniile Coroanei, Uzinele și Domeniile Reșița – și a societăților de exploatare forestieră.

„Cu toate progresele realizate în ultimii zece ani, de când se găsește în cadrul Școlii Politehnice, acest învățământ mai are de străbătut o cale bună, spre a atinge starea pe care o necesită situația specifică și destul de grea a economiei forestiere din zilele noastre și a viitorului apropiat”. În acest sens, pe lângă asigurarea resurselor financiare, „care, în fond, cu bună voință, se pot găsi mai ușor decât se pare”, conducerea a luat în considerare următoarele obiective pentru dezvoltarea Secției de Silvicultură: (i) dezvoltarea laturii „economice, juridice, sociale și comerciale” a programului de studii, care să se bucure de aceeași greutate ca laturile privind tehnica culturii pădurilor, respectiv tehnica exploatarea și valorificării produselor forestiere. Acest deziderat este justificat de faptul că „după unele concepții, obiectivul principal

³ Detalii în: Corneliu Botez, 1923. Legiuri silvice. Codul Silvic. Cultura Națională, 201 p., reproducă în numărul din 2014 al Bucovinei Forestiere 14(2): 211-244.

al preocupărilor noastre despre pădure nu-l formează pădurea însăși, ci raporturile acesteia cu societatea”; (ii) „înzestrarea învățământului silvic cu păduri”, întrucât „inginerul silvic trebuie să lucreze mai ales pe teren, în pădure, nu în cancelarie. Se înțelege că pentru realizarea acestui deziderat trebuie o pregătire temeinică, încă din timpul școlii”. Acest deziderat este justificat de argumentul că „pădurea, pentru învățământul silvic, are aceeași importanță ca și laboratorul pentru alte ramuri ale învățământului tehnic”, fiind „necesară atât corpului didactic cât și elevilor. Pentru cei dintâi constituie un obiect de cercetare și de demonstrație, pentru cei d'al doilea servește ca model pentru diverse tratamente și lucrări culturale, ca model pentru o gestiune rațională”; (iii) „perfecționarea învățământului silvic de vară”, respectiv includerea în programul de studii a unei perioade de practică de cca. 2 luni, pe durata verii, care să se desfășoare la administrațiile silvice, după modelul aplicat la Școala Superioară de Silvicultură de la Brănești.

Merită menționat faptul că în perioada interbelică învățământul silvic superior era completat cu: (i) învățământul silvic mediu - reprezentat de școlile de conductorii silvici, cu o durată de 4 ani, din care 3 destinați cursurilor teoretice iar unul lucrărilor practice, absolvenții fiind asimilați subinginerilor. Singura școală de conductorii silvici a funcționat la Casa Verde, situată în Pădurea Verde, lângă Timișoara. (ii) învățământul silvic inferior - reprezentat de școlile de brigadieri și de pădurari, cu o durată de 2 ani. Acesta s-a desfășurat inițial în cadrul a 4 școli de brigadieri - Brănești-Ilfov, Căiuș-Bacău, Gurghiu-Mureș, Codrii Cosminului-Bucovina (primele 3 cu finanțare de la Ministerul Agriculturii, iar ultima de la Administrația Fondului Religios Român Ortodox) și a unei școli de pădurari - Lipova-Arad, iar ulterior s-a restrâns în cadrul a 2 școli - Brănești și Gurghiu. Atât învățământul silvic mediu, cât și cel inferior se aflau în coordonarea Ministerului Agriculturii și Domeniilor, prin Casa Autonomă a Pădurilor Statului, care stabilea numărul de locuri disponibile, în funcție de necesitățile serviciului silvic al statului și ale altor administrații silvice (de pe lângă județe, comune, instituțiuni publice sau proprietari particulari de pădure). Această organizare a învățământului silvic din România, stabilită prin legea din 1923, a dus la formarea unui corp silvic bine instruit, la toate nivelurile administrației silvice, precum și la recrutarea personalului didactic și de cercetare de specialitate necesar, din rândul celor care s-au distins prin rezultate remarcabile în administrația silvică.

Istoricul învățământului silvic superior din Regatul României, precum și formarea silvicultorilor români cu pregătire superioară la universități din Europa Centrală și de Vest (Nancy - în Franța; München, Tharandt, Freiburg - în Germania; Viena, Schemnitz - Austria), anterior Primului război mondial și fâuririi Marii Uniri, sunt bine și riguros documentate de către o serie de lucrări (Grunau, P.A., 1906: Istoricul învățământului silvic din România și observațiuni asupra lui. Ministerul Agriculturii, Comerțului, Industriei și Domeniilor. București, Tipografia Gutenberg, Joseph Göbl, 119 p.; Sigmirean, C., 2000. Istoria formării intelectualității românești din Transilvania și Banat în epoca modernă. Presa Universitară Clujeană, Cluj, 807 p.; Rösler, R., 1999: Forest History in Romania. A general Survey, în: News of Forest History, Vienna - Wien - Vienne, 76p.; Rösler, R., 2016: Istoria formării intelectualității românești din Transilvania și Banat în epoca modernă. Academia de Minerit și Silvicultură de la Schemnitz. Revista pădurilor - Din istoria silviculturii. Anul 131, Mai - Aug. 2016, Nr. 3 - 4, p 100-106.). La fel, perioada interbelică, în care a funcționat Secția silvică în cadrul Școlii Politehnice București (1923-1948), este prezentată într-o serie de studii, dintre care, pe lângă cea reprodușă mai jos, menționăm: Antonescu, P., 1926: Învățământul silvic din România. Revista Pădurilor, XXXVIII(3), p. 101-115.

Perioada comunistă, în care au funcționat instituții de învățământ superior silvic la Brașov (1948-1989), Câmpulung Moldovenesc (1948-1953) și București (1948-1953), este, de asemenea, reflectată într-o serie de studii monografice (Universitatea Transilvania din Brașov - Facultatea de Silvicultură și Exploatare Forestiere, 2008: Monografia Facultății de Silvicultură și Exploatare Forestiere 1948 - 2008. Editura Universității Transilvania din Brașov, Brașov. 129 p.; Marcu, M., 2008: Facultatea de Silvicultură și Exploatare Forestiere (Brașov). Un episod dramatic al istoriei Facultății de Silvicultură din Brașov - „Seismul Pitești” (1976-1977). Editura Universității Transilvania din Brașov, Brașov. 83 p.; Ionescu, D. D., 2008: Institutul de Silvicultură din Câmpulung Moldovenesc. Studiu istoric. Editura Silvică, Seria IV: Diseminare/Promovare, București. 95 p.).

Prăbușirea regimului comunist în decembrie 1989 și schimbările politice, sociale și economice care i-au urmat au generat o serie de modificări și în ceea ce privește organizarea învățământului superior silvic în România, ducând la creșterea fără precedent a numărului de centre universitare care au programe de studii în domeniul științelor forestiere și, implicit, a numărului de absolvenți. La aproape 3 decenii de la debutul acestei noi etape pentru învățământul superior silvic românesc, se impune realizarea unei analize ample și obiective a acestuia, care să constituie punctul de plecare pentru creșterea calității, racordarea la nevoile actuale și de perspectivă ale sectorului și pentru a ține pasul și a se integra cu învățământul superior silvic din centrele cu tradiție ale Europei, din ale cărui rădăcini se trage. Se asigură astfel și completarea și aducerea la zi a studiilor anterioare cu privire la istoricul învățământului silvic românesc.

Iovu-Adrian Biriș

Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară București

Scurtă privire asupra învățământului silvic superior în România între anii 1906 și 1933

În toamna aceasta se împlinesc zece ani, de când vechea Școală de Silvicultură a încetat de a exista și decând învățământul superior silvic formează a V-a secție, din cele succesiv create în vederea transformării în școală Politehnică, a vechei Școale de Păduri și Șosele.

Se cuvine deci de a arunca o privire retrospectivă ¹⁾ asupra drumului parcurs în acest timp, asupra dificultăților întâlnite și rezultatelor obținute și în fine asupra vechilor deziderate, ce au rămas și astăzi nesatisfăcute.

Deoarece însă încadrarea învățământului silvic la Școala Politehnică nu a fost datorită unei inspirațiuni de moment, ci își găsește explicațiunea în fapte și împrejurări petrecute anterior, privirile noastre trebuie să se întindă dincolo de deceniul trecut și să scurteze întreg timpul, ce s'a ascuns dela anul 1906 și până la 1933.

În adevăr, până la anul 1906, istoricul învățământului silvic a mai fost făcut și nu mai găsim necesar a reveni asupra celor relatate în broșura ²⁾ apărută cu ocazia aniversării de 40 de ani, a domniei Regelui Carol I.

De aceea, vom expune mai întâiu faptele petrecute în domeniul învățământului silvic superior dela anul 1906 și până la 1923 și vom trece apoi la ultima perioadă de 10 ani, care a prilejuit apariția acestor rânduri.

Prima perioadă se sub-împarte în mod firesc în alte două: în cea antebelică (1906-1916) și cea postbelică (1919-1923), cea din urmă cuprinzând și anii de războiu.

1. PERIOADA 1906-1923. Epoca 1906-1916

Citind istoricul învățământului silvic din România, vedem că acesta, după frământări

și vicisitudini nenumărate, își găsisse în fine așezământul său «definitiv», cum se credea pe atunci, și în Școala de la Brănești, unde funcționa pe acea vreme ca învățământ superior de specialitate.

Lucrurile s'au petrecut în modul descris în broșura amintită, până la 1 Octombrie 1907, când mandatul de Director al D-lui Prof. P. A. Grunau încetează. D-sa funcționa ca Director, începând încă de la anul 1895, adică aproape tot timpul dela înființarea Școalei de silvicultură de la Brănești (1894).

Sub conducerea D-lui Grunau învățământul a realizat însemnate progrese, din toate punctele de vedere. Anul de practică, ce se făcea la început înaintea studiilor teoretice, a fost ulterior înglobat în anii de studii, mărindu numărul acestora dela doi la trei.

Condițiunile de admitere au fost schimbate, începând încă din anul 1903, de când s'a cerut candidaților absolvența liceului. Grație acestui fapt și sporirii anilor de studii, programul de învățământ s'a perfecționat, tinzând spre acela al institutelor superioare de cultură silvică din străinătate.

În ce privește lucrările practice, ele se făceau acum timp de 18 luni, după cei trei ani de studii teoretice și precedau examenul de diplomă. Această practică se făcea sub conducerea profesorilor de specialitate la marile lucrări forestiere ale Ad-ției silvice a Statului, în condițiuni cât mai apropiate de acelea, în cari aveau să lucreze viitorii absolvenți ai Școalei.

Dintre aceste lucrări, menționăm în special pe acelea făcute sub conducerea Subinsp. silvic de pe atunci, D-l Prof. Antonescu, și mai ales pe aceea din anul 1903, dela Pădurea Mușuroaele, Jud. Muscel. Cu această ocazie s'a ridicat pădurea în plan și s'a cules un bogat material documentar și științific, pentru întocmirea amenajamentului, lucrare ce a ser-

¹⁾ A se vedea și P. Antonescu: Învățământul silvic în România: comunicare la Congr. Internaț. de Silvicultură dela Roma: publ. și în Rev. Pădurilor 1926.

²⁾ P. A. Grunau: Istoricul Învățământului silvic în România. București 1906

vit multă vreme și poate servi și azi ca model pentru opere asemănătoare.

În timpul directoratului D-lui Grunau, au luat ființă și s'au îmbogățit biblioteca, laboratoarele și muzeul școlii. În vecinătatea acesteia s'a făcut treptat lucrările necesare pentru asanarea și înfrumusețarea localității, s'a creat o pepinieră forestieră model, s'au pus bazele parcului și grădinii dendrologice și s'au făcut încercări de cultură cu specii exotice. În fine s'au executat împăduriri în terenurile din vecinătatea imediată cum și în pădurea «Pusnicul», care apoi a fost afectată acestei Școli, pentru scopuri didactice.

Pădurea a fost ridicată în plan și amenajată în anul 1906 și cu concursul silvicultorului școlii și al elevilor ce-și făceau aci stagiul de practică, s'au făcut într'ansa lucrări de împădurire, operațiuni culturale, etc., pentru a crea sub ochii elevilor un bun exemplu de gospodărire silvică.

Cadrul învățământului superior silvic, teoretic și practic se putea acum socoti ca trasat în liniile lui fundamentale și statornicit definitiv la Brănești.

În această stare, odată cu încetarea mandatului D-lui Grunau, la 1 Octombrie 1907, Direcția Școlii trece în mâinile Profesorului de silvicultură și exploatarea pădurilor, N. G. Popovici, Inspector silvic, care avea să rămână la acest post de conducere timp de 5 ani.

Preocuparea fundamentală a lui Popovici, căruia îi plutea înaintea ochilor prestigiul silviculturii și al silvicultorului din Franța, cum și organizarea Școlii naționale de Ape și Păduri din Nancy, unde el își făcuse educația, a fost să dirijeze învățământul și prin aceasta și corpul silvic român, spre acest ideal.

În această năzuință, Popovici era secundat de corpul profesoral și mai cu seamă de spiritul studenților, cari prin pregătirea pe care o aveau la intrarea în școală, prin rigurozitatea condițiilor de recrutare și prin durata studiilor, aveau dreptul să aspire la o carieră distinsă.

Aceasta a făcut, ca ad-ția aproape patriarhală de altă dată a școlii, să fie continuată

printr'o epocă de activitate febrilă, de efervescență, plină de sforțări în toate direcțiile, de a modifica, de a completa, de a ameliora, și de a pune într'o lumină cât mai favorabilă învățământul și prin aceasta și cariera silvică.

În sforțările sale, noul Director nu s'a putut abține de la un formalism, în judecarea căruia păreri de atunci ale contemporanilor și chiar ale elevilor școlii pot fi divergente; ele își aveau însă, după câte putem aprecia azi, o justificare a programului Popovici.

În ce privește administrația, se mărește aparatul funcționare al Școlii și se înființează postul de subdirector. Convins că o gospodărire îngrijită și frumoasă, în vecinătatea ori cărei administrații silvice, este o primă notă bună, în concepția sa chiar hotărâtoare, pentru inginerul silvic, Popovici caută a realiza în jurul școlii de la Brănești, în a cărei ambianță trăiau studenții, tot ceea ce aparținea unei bune și aspectuoase gospodării de ocol: canalizări de apă, grădini de pomi fructiferi și zarzavat, stupărie etc.

La realizarea și apoi la controlul și funcționarea diverselor ramuri ale gospodăriei, studenții școlii trebuiau să participe efectiv și cu răspundere de bunul mers.

Cu privire la partea didactică a învățământului, Popovici încearcă o organizare quasi-militară a acestuia și a vieții în școală a studenților. Vroia în acest fel să pregătească corpul silvic pentru o organizație similară celei din Franța, organizație pe care de altfel o și încercase, cu succes trecător, în timpul cât condusese serviciul silvic al Statului, înainte de a veni la Direcția Școlii.

Încercările de militarizare a școlii au prins însă greu între studenți. Cum însă și azi mai apare ideea de militarizare a Corpului silvic, încercarea lui Popovici își are valoarea și justificarea sa.

În ce privește învățământul în sine și anume cursurile principale, schimbări importante nu s'au produs. Au fost păstrate aceleași catedre, ca mai înainte, iar prelegerile teoretice și lucrările practice s'au făcut după normele stabilite din experiența trecutului, reducându-se

din toamna anului 1910 stagiul de practică, dela 18 luni la 12 luni.

Pentru contabilitate, care până atunci se preda de către contabilul-șef al școlii se creiază o conferință sub denumirea de «Contabilitate și finanțe» iar pentru desen și aplicațiile lui, care înainte cădeau în atribuțiunile profesorului de construcțiuni se numește conferențiar, un arhitect. În fine, se înființează o catedră de horticultură, cu personalul de teren necesar lucrărilor.

Excursiile în pădurile din vecinătatea școlii și cele de fine de an, cari au constituit în totdeauna una din cele mai pregnante particularități ale învățământului silvic dela Brănești, capătă o deosebită dezvoltare sub profesorul Popovici, care își pune tot talentul său de organizator, în a le face cât mai rodnice. Excursia de pe Valea Lotrului, la finele anului școlar 1907/908 a fost o adevărată expediție, ce se poate da și azi ca model de organizare.

Cea mai de seamă reformă a lui Popovici, în materie de învățământ, este însă înființarea posturilor de asistenți de cursuri și anume, două asistențe în primăvara anului 1910 și două în primăvara anului 1911.

Prin înființarea acestor posturi, se crea de acum înainte puțința, pentru o parte din absolvenții școlii, de a se specializa de timpuriu, în anumite ramuri ale economiei forestiere, sub controlul și îndrumarea titularilor catedrelor respective. Asistenții chemați la noile posturi, cu excepția lui Gh. Ionescu, căzut pe câmpul de onoare, au ajuns mai tarziu în locurile mai înalte, de profesori și conferențieri ai școlii.

Această preocupare de viitorul Corpului profesoral al Școlii, trebuie în deosebi subliniată.

Cu toate eforturile, pe cari Popovici le făcea în colaborare cu Corpul profesoral pentru ameliorarea învățământului și cu toate că nelocuind la școală, adeseori luni întregi în timpul cursurilor și al vacanțelor rămânea la Brănești, în strâns contact cu studenții, cu cari chiar lua masa împreună, se întâmpla totuși în acest timp greva studenților, dela începutul

anului 1910.

În ultimii doi ani de directorat al lui Popovici, școala se dezvoltă într'oa atmosferă în afară din ce în ce mai prielnică pentru ideea forestieră. Întocmirea noului Cod silvic din 1919, a legii pentru înființarea Casei Pădurilor din acelaș an și a legii casei Rurale din 1912, împreună cu simțitoare ameliorări în ce privește poziția inginerului silvic, fac ca promoțiile Școlii să fie mărite, păstrându-se vechile tradiții de riguroasă selecționare a studenților.

La 1 Octombrie după încetarea mandatului lui Popovici, Direcția școlii a fost încredințată unui alt silvicultor din cadrele Corpului profesoral al Școlii, D-lui Petre Antonescu, pe atunci Inspector silvic și profesor de amenajament, dendrometrie, estimație și corectarea torenților. D-sa, ca și Popovici, își dobândise instrucțiunea teoretică și practică în Franța, la Școala națională de ape și păduri din Nancy și apoi în Austria și chiar înainte de a intra în învățământul silvic, se legase de acesta, în calitate de conducător al elevilor stagiați, la lucrările practice.

Directorul său cade în epoca războaielor balcanice, în perioada neutralității României și în parte, în timpul războiului de întregire a neamului.

Circumstanțele arătate mai înainte făcără ca afluența elevilor la Școala din Brănești să crească neconținut, ajungând, de exemplu, în 1916 cu promoția 23, la efectivul neatens până atunci, de 36 studenți. Dealtfel împrejurările politice generale fac, ca după 1912 școala să aibă un număr apreciabil de elevi din ținuturile românești din afara regatului, în special din Macedonia și Ardeal.

D-l Antonescu a continuat opera de ameliorare, a învățământului teoretic și buna gospodărire în administrația școlii și a pădurii afectate acesteia, căutând în special a repune în primul plan preocupările pentru pregătirea practică a elevilor. În acest scop, între altele, D-sa restabilește legături cu marii proprietari de păduri din țară, cari făceau o administrație silvică rațională și trimete acolo studenți,

pentru lucrările practice.

Pe lângă îngrijirile cu spirit gospodăresc din parcurile și grădina dendrologică, din pepinierele, plantațiile și pădurea școlii, se dă o importanță crescândă și lucrărilor silvice cu caracter experimental: delimitări de piețe de încercare pentru studiul creșterilor, sămănături de stajar, cu scopul de a urmări efectele desimii acestora asupra construirii stării de masiv și asupra condițiilor de creștere, încercări de cultură cu noi specii exotice etc.

O grijă deosebită pune D-sa apoi, în cercetarea rezultatelor obținute din aplicarea amenajamentului pădurii școlii «Pusnicul», ce fusese întocmit în 1906 de D-I P. A. Grunau și în efectuarea lucrărilor pregătitoare în vederea revizuirii acestuia, lucrări ce trebuiau terminate în anul 1916.

În ce privește pregătirea elementelor didactice, odată cu venirea D-sale la Direcția Școlii, în toamna anului 1912, se creiază pentru asistenții de cursuri posibilitatea de a-și complectea cunoștințele și de a se specializa la școlile superioare silvice din străinătate.

Ca notă generală, subliniem în această epocă nu numai preocupările de înălțare a nivelului școlii, dar și tendința manifestă de re-introducere la contactul imediat cu pădurea și cu greutățile carierei silvice.

Ideea modificării radicale a învățământului silvic superior, printr' o lege, care să confințască stările de fapt și progresele realizate de multă vreme, formează de asemenea preocuparea permanentă a Directorului școlii și a consiliului profesoral. Dar atmosfera politică, încărcată de preocupările grave ale nemulului întreg, nu sunt nici acum prielnice unor asemenea înfăptuiri. În adevăr, la 14 August 1916, prin intrarea României în războiu, se pune un termen de fapt nu numai directoratul D-lui Antonescu, dar și întregul învățământ superior silvic, așa cum se născuse, se desvoltase și se cristalizase, timp de 22 ani, în școala superioară de Silvicultură dela Brănești.

Câteva zile după declararea războiului, școala era reședința unui cartier militar, iar după 3 luni, toată zestrea, tot materialul di-

dactic, colecțiile, biblioteca etc., erau jefuite de populația locală, erau nimicite de trupele de ocupație, care transformă școala în reședință a unei «Kommandituri» germane.

Toate eforturile făcute de administrația școlii, de a salva sau de a apăra această avere, a fost bine înțeleas zadarnică ca și încercările făcute de D-I Antonescu de a salva de la tăiere, în timpul ocupației, pădurea «Pusnicul» a școlii, care ajunsese deja a fi, un model de pădure de câmpie bine gospodărită.

Pentru cel venit depe front la Școală, după încheierea armistițiului, tabloul și atmosfera pe cari le regăsea la Brănești erau de o tristeță deprimantă: parcurile și grădina dendrologică, părăsite și cu totul sălbătice, arborii cu coaja roasă. Clădirea principală a școlii adăpostea în câteva camere o Kommanditură germană, iar fostele săli de cursuri erau transformate în carcere; restul clădirilor o ruină. Din cărți, colecții, muzeu, nimic sau mai nimic, iar pădurea «Pusnicul» tăiată ras, în întregime.

Locul în care timp de 22 de ani se puse bazele învățământului silvic din România dinainte de războiu, era pustiu. Școala, care creiase un spirit și o atmosferă silvică specific românească și care dăduse țării 20 promoții cu un număr total de 188 ingineri silvici, nu mai exista. Aceași școală pierduse în timpul războiului pe asistentul de cursuri Gh. Ionescu și un număr de 8 studenți și anume: Gh. Mircea, Em. Ciovârname, Florin Hasnaș, D. Irimescu, I. R. Marinescu, Gh. Pătrăscioiu, Areta Theodorescu și N. Turbure.

Învățământul silvic pierduse totul până la sufletul și tradițiile sale, cari trebuiau să renască.

2. PERIOADA DE DUPĂ RĂZBOI

a) Epoca 1918-1923

În această perioadă de numai 15 ani, în care învățământul silvic a suferit prefaceri adânci și a avut o existență sbuciumată, distingem trei epoci: Școala dela Iași, Școala superioară dela București și Învățământul silvic în cadre-

le Școalei Politehnice (secția E).

Timp de peste doi ani, cât a durat războiul pentru întregirea neamului și ocupația inamică în Muntenia, învățământul silvic superior, ca și Universitățile și celelalte institute superioare de cultură, nu au putut funcționa.

În vara anului 1918 a început o vie mișcare în rândurile studenților și absolvenților de liceu, aflați în Moldova, pentru redeschiderea cursurilor universitare și ale celorlalte școli superioare. Elevii dela Brănești, doritori să-și termine studiile întrerupte, au cerut și ei Ministerului Agriculturii, să dispună reînceperea cursurilor.

În acest fel s'a înjghebat la Iași în luna Iulie 1918, o Școală superioară de silvicultură, în continuarea celei dela Brănești, care însă nu a primit studenți noi, ci a funcționat numai cu cei vechi. La început prelegerile se țineau în clădirea liceului «Alexandru cel Bun», dar mai târziu au trebuit să fie mutate la liceul Internat.

Conducerea școalei fusese încredințată Profesorului N. Saegiu. Cursurile se făceau de către profesorii aflați în Moldova, N. Saegiu, C. Miclescu și Gr. Pârvulescu și de asistenții demobilizați, M. Drăcea și V. Stinghe.

Școala avea la început și internat dar curând a trebuit să se renunțe la el, deoarece cu începerea cursurilor liceale, încăperile ocupate pentru a servi ca dormitoare, au fost reclamate de cei în drept. Totuși popota școalei a continuat a funcționa la liceul «Alexandru cel Bun».

În Iași s'au ținut cursuri până în Noiembrie și a depus examenul de diplomă promoția a XX-a de elevi ai fostei Școale dela Brănești, care terminase studiile teoretice înainte de izbucnirea războiului.

În luna Noiembrie 1918, Școala dela Iași a fost mutată la București, odată cu personalul și arhiva Ministerului Agriculturii și Domeniilor.

Din cauza greutăților excepționale cu cari se relua viața după războiu, cursurile, examenele și viața studentească în genere se desfășura și la București, în aceleași condițiuni

dificile, până la finele anului școlar 1918-1919, de astădată cu întregul corp profesoral al Școalei. Cursurile se țineau în localul Universității și la Institutul de Fiziologie de pe B-dul Brătianu (azi dărâmat), iar cancelaria școalei era instalată provizoriu într'o cameră la Ministerul Agriculturii.

De redeschiderea vechei școale cu internat dela Brănești nu mai putea fi vorba, deoarece acolo, cum s'a arătat, totul fusese distrus în vreme de războiului.

În acest timp corpul profesoral a început cu două pierderi: în primăvara anului 1919 a încetat din viață profesorul Ilie Păunescu-Cârcea, iar nu mult după aceasta și Gr. Pârvulescu, ambii în plină putere de muncă.

Catedra profesorului Păunescu a fost scindată într'o catedră de chimie, care a fost încredințată profesorului universitar A. Zaharia, și într'o conferință de fizică, meteorologie și climatologie, încredințată d-lui E. Otetelișanu, Directorul Institutului Meteorologic.

Cursul de Zoologie și Entomologie predat de Gr. Pârvulescu, se alătură catedrei de Botanică, Mineralogie și Geologie, care astfel devine o prea complexă catedră general, de științe natural.

La sfârșitul anului 1920, în locul profesorului N. Saegiu, a fost numit Director al Școalei d-l Insp. silvic C. Sava-Goiu, care a rămas în această funcțiune până la încadrarea învățământului silvic la Școala Politehnică.

Odată cu această schimbare de direcțiune avem de notat și alte două fapte, dintre care ultimul de o importanță deosebită pentru învățământ. În primul rând prelegerile se țin într'un local propriu pe Calea Victoriei, lângă Fundația Carol I, închiriat pentru nevoile Școalei. În acest fel încetează situațiunea de provizorat de până acum, când învățământul silvic nu era sigur dintr'o zi într'alta, unde o să se adăpostească.

Al doilea fapt, care a însemnat o schimbare de fond pentru învățământ, a fost produsă prin scindarea a trei catedre existente și anume:

1. Din catedra supra-încărcată de drept și economie politică, legislație, administrație

silvică și producția pădurilor, se formează trei catedre noi:

a. Catedra de economie politică, de politică forestieră și protecția pădurilor;

b. Catedra de administrație și statistică silvică;

c. Catedra de drept. Cea dintâiu a fost atribuită profesorului P. A. Grunau, titularul catedrei scindate, a doua, cu titlul de suplînire, Directorului Școalei, C. Sava-Goiu, iar a treia, cu același titlu, d-lui D. Dobrescu, pe atunci avocat al Ministerului Domeniilor.

2. Catedra de cubaj, estimățiuni, amenajamente și torenți se scindează și ea în două:

a. Catedra de dendrometrie și amenajament;

b. Catedra de estimățiuni și torenți. Cea dintâiu a fost atribuită profesorului P. Antonescu, titularul catedrei nescindate, cea de a doua cu titlul de suplînire, d-lui V. Stinghe, care până atunci funcționase ca asistent la această școală.

3. Din catedra de cultură și exploatarea pădurilor se formează două:

a. Catedra de introducere în științele silvice și de silvicultură;

b. Catedra de împăduriri, de exploatarea pădurilor și tehnologia lemnului. Cea dintâiu a fost atribuită Profesorului N. G. Popovici, titularul catedrei nescindate, iar cea de a doua e dată, în suplînire d-lui M. Drăcea, care ocupase până atunci postul de asistent.

În vederea înlăturării provizoratului, catedrele nou create sunt scoase la concurs, în cursul verii 1923, în urma căruia d-nii M. Drăcea și V. Stinghe le ocupă de acum înainte ca profesori titulari.

Odată cu acestea a fost pusă la concurs și o altă catedră, neexistentă până atunci, formată dintr'o parte a catedrei de Zoologie, Entomologie, Vânat și Pescuit, (ocupată pe vremuri de Gr. Pârvolescu) și din legislația silvică (care se făcea la cursul de politică forestieră), a vânatului și a pescuitului.

În baza lucrărilor prezentate, catedra a fost atribuită d-lui G. Nedici, consilier la Curtea de Casație.

Dar cu toate că se creiază noi catedre și

se încearcă a se înzestra școala cu mijloace didactice, preocuparea generală rămâne totuși aceea de a se găsi modalitatea, prin care să se așeze învățământul silvic pe baze noi și solide. Înapoierea la Brănești era o imposibilitate, pe de o parte pentru motivul că școala înființată în 1894 era croită pentru nevoile vechiului Regat și deci nu putea satisface exigențele României întregite. Pentru aceasta încăperile dela Brănești erau insuficiente și ar fi necesitat reconstrucția și lărgirea întregului așezământ. Pe de altă parte, chiar de s'ar fi găsit mijloace bănești necesare, reîntoarcerea acolo implica și continuarea sistemului de internat, sistem ale cărui roade din trecut nu erau tocmai încurajatoare.

Sporirea numărului elevilor școalei după războiu a fost considerabilă: de unde înainte de 1916 o promoție avea circa 10 și în timpul din urmă până la 20 elevi, războiu și în special între anii 1919-1923 aceste promoții ajung adesea la 100 elevi, unele promoții începând în anul I chiar cu 200 elevi, din care absolveau școala 60-70.

Justificarea acestei creșteri extraordinare se datorește mai multor fapte. Mai întâiu prin lărgirea hotarelor țării, numărul absolvenților de liceu, crescuse cu proporție foarte mare. Pe de altă parte, din cauza războiului în timpul cărui mare parte din elevii cursului superior de liceu fuseseră înrolați în armată, se aglomerase un mare număr de promoții de bacalaureați, care a sporit apoi populația tuturor facultăților și școalelor superioare.

În fine, prin aplicarea unor provincii bogate în păduri cum sunt Ardealul și Bucovina, suprafața pădurilor țării a crescut dela 2,8 mil. ha, cât era în vechiul Regat dinainte de războiu, la peste 8 mil. ha. Pentru administrarea acestei averi și pentru aplicarea reformei agrare și a legiuirilor în perspectivă, Administrația silvică a Statului dispunea la început de un număr prea mic de ingineri silvici. În afară de morții în războiu, mulți silvicultori minoritari au refuzat la început să presteze jurământ noului Stat.

Nevoia de personal silvic superior era deci

foarte simțită și aceasta a determinat însăși Ad-ția silvică să ceară o mărire a contingentului promoțiilor.

În primii ani de după războiu se observă o mare afluență a elementelor din nourile provincii, în special din Bucovina și Ardeal, lucru care dispare apoi în perioada următoare. Școala primește în același timp, pe lângă elemente noi și studenți dela școlile din străinătate, pe care aceștia nu le putuseră termina din cauza schimbărilor politice, în special dela Schemnitz (Ungaria), Viena și Petrograd.

Dar dacă sporirea numărului elevilor era o necesitate a timpului ea a însemnat și o mare greutate pentru această epocă. Studenții trăiau în București în condițiuni extrem de grele. Neputându-se creia un cămin special pentru ei, cum fusese la Brănești, studenții silvicultori pelegrinau dela căminul Teologilor dela Radu-Vodă la cel al Facultății de Științe din Str. Cantacuzino, iar masa o luau pe la diverse cămine studențești. Ajutoarele, pe cari le putea da Casa Pădurilor, sub formă de burse de 200-400 lei lunar, acordate pe baza clasificății, erau insuficiente și de ele nu beneficia decât un număr restrâns de studenți.

Învățământul însuși a făcut mari eforturi spre a se normaliza. A început a se aduna material didactic și colecțiuni, iar biblioteca s'a îmbogățit an cu an, prin noi achizițiuni.

Cu toate aceste împrejurări dificile, aplicațiunile practice s'au înmulțit, grație excursiunilor ce se făceau aproape săptămânal în pădurile din vecinătatea Capitalei. La finele anului școlar aveau loc excursiuni mari, de 2-3 săptămâni, cari puneau pe elevi în situația de a cunoaște condițiile forestiere ale țării.

În timpul verii elevii făceau lucruri practice, în următoarele condițiuni:

Durata învățământului fiind scoborâtă dela 4 ani incl. practica, cât era înainte de războiu, la trei ani, anul de practică ce se făcea la Brănești, după terminarea a trei ani de studii, s'a repartizat acum pe timpul verii între anii de studii în modul următor:

Între anul I și II resp. II și III se făcea o practică individuală de câte trei luni, după

norme fixate de școală, la diferite ocoale silvice alese de comun acord cu Casa Pădurilor și alte administrații silvice, de preferință dintre acelea cu lucrări mai variate și mai potrivite practicei elevilor.

După absolvirea anului III s'a făcut în toată perioada 1919-1923 o practică în comun de 2-3 luni, cu întreaga promoție, în special la Ocoalele Sinaia și Țigănești (în mod excepțional în câte un an și la ocolul Butoiu-Dâmbovița și Ierbuș-Mureș). Lucrările se făceau foarte intensiv, după un program stabilit de consiliul Profesorat al școlii și sub conducerea profesorilor și asistenților, fiind menite a complecta cunoștințele teoretice și a suplini lipsa materialului didactic. Notele obținute la lucrări și la memoriile, ce elevii erau obligați a depune, făceau parte integrantă din calificarea acestora.

În acest timp, eforturile de atâta timp făcute, în scopul reorganizării și așezării pe baze noi a învățământului silvic se apropie de rezultatul dorit. Prin înființarea la Iași în 1919 a «Asociației Generale a Inginerilor din România (A. G. I. R.)», în care silvicultorii sunt admiși chiar dela început, se întărește tot mai mult ideea alipirii învățământului superior silvic la Școala Politehnică din București, create în 1920, în jurul vechei Școale de Poduri și Șosele.

Acelaș lucru îl cer și inginerii silvici în mai multe adunări și în special în marile congrese ținut la București în 1919, ca și studenții Școalei superioare de Silvicultură.

Existau în acest timp și alte curente, printre cari unul pentru alipirea la Universitate, ca institut tehnic, de felul celor existente acolo.

Grație înțelegerii și sprijinului acordat de fostul ministru al Domeniilor, Al. Constantinescu și de inginerii aflători în Parlament, s'a votat în primăvara anului 1923 Legea pentru încadrarea Școalei superioare de silvicultură la Școala Politehnică din București, încheindu-se cu aceasta încă o pagină din evoluția sbuciumată a învățământului superior silvic.

b) Epoca 1923-1933

În baza legii publicate în Monitorul Oficial No. 139/923 învățământul superior silvic se încadrează pe ziua de 23 Sept. 1923 în Școala Politehnică, sub denumirea de Secția E. Noua promoție de elevi, admisă în anul I al secției în toamna anului respectiv, care la vechea școală ar fi purtat numărul de ordine XXX, devine astfel prima promoție de elevi, cari au să urmeze și să absolute în întregime cursurile sub regimul Politehniceii.

Promoțiile XXVIII și XXIX ale fostei Școale superioare de silvicultură, cari începuseră cursurile sub vechiul regim, le vor continua la Școala Politehnică cu un program de studiu tranzitoriu. În fine promoția XXVII, care în momentul încadrării terminase cursurile teoretice și stagiul de lucrări practice, trece examenul de diplomă, cerut de vechiul program, sub auspiciile Școalei Politehnice, comisia de examinare fiind prezidată de Domnul Director al acestei școale.

Contingentul total al secției E (silvice) în toamna anului școlar 1923/24, inclusiv cei admiși în anul I, era de 136 elevi.

Pe baza aceleași legi, personalul didactic al Școalei superioare de Silvicultură a fost încadrat în Corpul profesoral de Școalei Politehnice. De oarece însă dela început s'au urmărit două idei fundamentale: contopirea desăvârșită a secției silvice în învățământul Școalei Politehnice și folosirea cât mai rațională a catedrelor și conferințelor de pregătire generală, comune tuturor secțiilor, unele catedre și conferințe ale vechei școale se desființează, iar altele se transformă, repartizându-se astfel materia de învățământ pe catedrele existente acum în școală. Catedrele și conferințele astfel desființate sau transformate sunt următoarele:

1. Catedra de chimie analitică, chimia plantei și a solului, chimie tehnologică.

2. Catedra de statistică generală și forestieră, administrație și gestiune silvică, comerțul lemnului.

3. Conferința de desen, de lucrări grafice,

desen topografic și industrial.

4. Catedra de fizică generală, teoretică și aplicată, climatologie și meteorologie.

Această contragere și reducere de catedre era de altfel schițată în parte chiar de legea în chestiune. Materiile respective, în afara repartizării lor parțiale la unele din cadrele școalei deja existente, așa cum s'a arătat mai sus, se fac și prin însărcinări speciale date în acest scop.

Procesul de tranziție și de ajustare s'a îndeplinit cu oarecari greutateți, la început poate chiar cu oarecari lipsuri, cari de altfel s'au ameliorat treptat, prin reînființarea de conferințe. Tablourile anexate arată structura și extensiunea cursurilor comune sau de specialitate, în diferite momente ale evoluției din cei zece ani.

În legătură cu cele expuse se pot face următoarele observațiuni: La început, cursurile de pregătire generală (matematici, mecanică, fizică, chimie) și cursurile ingineresti, cu caracter general, se predau în comun, elevilor tuturor secțiilor școalei. S'a putut însă curând constata, că prin aceasta, programa cursurilor devine excesiv de încărcată, în dauna materiilor de specialitate, a lucrărilor practice și a proiectelor, și aceasta nu numai la secția silvică, dar și alte secțiuni ale Școalei.

Greutatea menționată s'a soluționat ulterior, în sensul că pentru unele secțiuni sau grupe de secțiuni, cursurile cu un caracter general s'au adaptat și proporționat nevoilor lor specifice. Prin aceasta se ușura programul de învățământ, în partea lui generală, fără a se prejudicia întru nimic pregătirea de specialitate. Ceva mai mult, procedarea a permis dezvoltarea nu numai a cursurilor de specialitate, dar și a celor generale, specifice carierei forestiere, cum sunt cele cu caracter biologic și economico-juridic, direcție în care de altfel mai sunt încă deziderate de realizat. Ea a mai îngăduit, ca toate orele de lucru de după masă, să fie rezervate lucrărilor practice și proiectelor.

Existența multor cursuri comune cu alte secțiuni constituie o greutate la întocmirea

orariului, dar această greutate a școalei noastre o întâlnim în toate școalele politehnice, cu mai multe secțiuni de specializare. Se observă de altfel, în întreg învățământul de la Politehnică și ca atare și la secția silvică, o evoluție, în sensul că secțiunile se diferențiază din ce în ce mai mult, spre a-și putea desăvârși programul special de învățământ, în cadrul celor patru ani de studii, extins în urmă, prin înființarea anului preparator, la cinci.

Paralel cu ajustarea și complectarea programului cursurilor teoretice, se dezvoltă și lucrările practice la pădure.

Treptat, diferitele catedre se înzestreză cu cabinete și săli de lucru pentru profesori, asistenți și elevi, cu biblioteci de specialitate, cari complectează biblioteca generală a școalei, cu material de muzeu și în fine cu laboratorii, cari servesc nu numai pentru lucrările profesorilor, asistenților și elevilor, dar încep a fi folosite și de marele public sau de autoritățile de stat.

Astfel, s'au înființat și sunt aproape complect instalate: laboratorul de botanică, cel de pedologie și cel de entomologie, fiind înzestrate în același timp și cu colecțiunile necesare. Mai departe, sunt în curs de dezvoltare laboratoare și muze pentru toate celelalte catedre: vânătoare, amenajament și dendrometrie, cultura, exploatarea pădurilor și tehnologia lemnului, cadastru și topografie, instalații de transport forestiere, mașini și unelte pentru industrializarea lemnului.

În ce privește sălile de cursuri și proiecte, secția silvică nou venită, în localul pe atunci neîncăpător al Școalei Politehnice, a dus într'adevăr la început oarecari lipsuri. Prin noile construcții și evacuarea căminului studentesc, spațiul necesar secției silvice s'a mărit, așa că aceasta este astăzi destul de bine instalată în săli spațioase și luminoase, într'o aripă a clădirii principale. Secțiunea silvică este acum în așa fel amenajată, încât atunci când a fost solicitată, a putut găzdui și laboratoriile în formație ale Institutului de cercetări și experimentație forestieră, de curând înființat.

Contactul cu pădurea, esențial în pregătirea practică a inginerului silvic, a fost treptat intensificat. La început programul orelor de cursuri era așa fel întocmit, încât excursiunile forestiere din timpul anului nu se puteau face, decât Duminica sau în zilele de sărbătoare. Incepând din anul 1932, Sâmbăta este exclusiv rezervată excursiunilor și lucrărilor practice în pădure, pentru anii III și IV. Acestea se fac sub conducerea profesorilor și asistenților, pe o rază ce poate trece de 100 de km în jurul școalei, timp de una sau două zile consecutive.

Între anii de studii, vara, timp de circa două luni de zile, elevii fac lucrări practice, după anumite norme fixate în consiliul secției, fie izolați, fie în comun, la diferite ocoale silvice ale Statului, iar în vremuri de bună conjunctură și la marile administrațiuni sau exploatari forestiere.

În timpul din urmă se definește din ce în ce mai clar principiul ca elevii, cel puțin din ultimii doi ani, să facă această practică în comun, sub conducerea profesorilor, conferențiarilor și asistenților respectivi. Ea durează minimum două luni și se face de preferință în pădurile ocolului silvic Sinaia. Pe memoriile și lucrările făcute în timpul practicei se pune un deosebit temei în calificarea elevilor.

Secția silvică se îndreaptă astfel treptat spre realizarea ideii învățământului de vară, mutat complect în mijlocul naturii, la pădure, în ținuturi caracteristice, unde elevii pot rămâne în cel mai intim contact cu obiectul principal al preocupărilor lor, pădurea. Soluționarea definitivă a acestei probleme, prin amenajarea la fața locului a tuturor posibilităților de viață și didactice, va înlătura și ultima obiecție, ce s'a putut aduce din unele cercuri în contra mutării învățământului silvic în București. Ea îl va pune pe acesta în situația extrem de favorabilă, de a se bucura, atât de avantajile, pe cari incontestabil le oferă un centru mare de cultură, pentru formarea carierei, cât și de acelea ale vieții în natură și în strâns contact cu specialitatea. Inzestrarea școalei cu păduri, cum se va arăta mai jos, va soluționa și acce-

tă cheștiune capitală a învățământului de vară la pădure, cheștiune de mult soluționată în alte țări ale lumii și de mult năzuită de învățământul nostru silvic.

Cum era și firesc, frecvența studenților în decursul anilor a variat. Cu toată rigoarea condițiilor de admitere în școală, numărul candidaților pentru secția silvică s'a ținut la început destul de ridicat și anume la 45 – 50 elevi anual. Față cu criza actuală, numărul candidaților admiși în fiecare an s'a redus la cifra de 15 – 20. Cu acest număr, secția silvică este totuși printre cele bine frecventate ale Școlii Politehnice.

Această frecvență a fost, între altele, favorizată și de înlesnirile, ce se fac studenților, prin burse de studii acordate celor meritoși, prin funcționarea căminului, prin introducerea serviciului militar de un an în școală (cu începere din 1927), fapt care compensează în parte sporirea duratei cursurilor cu un an, prin înființarea anului preparator.

În cece privește origina elevilor secției silvice, este de remarcat, că de unde contingentul Ardealului, Bucovinei și Basarabiei era foarte mare, în primii ani după războiu, în ultimii ani se observă o preponderență a elementelor din Vechiul Regat.

Frecvența școlii se poate evidenția și în numărul de absolvenți, pe care l'a dat până acum, pe ani, secția silvică a Școlii Politehnice. Acest număr se vede din tabloul IV anexat.

Reluând firul tradițiilor dela Brănești și dela vechea școală, studenții silvici au putut să-și organizeze o viață a lor, caracterizată prin spiritul de disciplină, de organizare și de ajutorare reciprocă. Grupați în jurul societății <<Codrul>> și al <<Cercului de studii forestiere>>, ei desvoltă inițiative laudabile pentru ameliorarea și înfrumusețarea vieții de student. Traiul în comun, în deosebi în timpul lucrărilor practice, își are aci rolul său educativ. Dela organizarea din proprie inițiativă a acestei vieți, învățământul silvic poate avea multe foloase.

Progresele schițate mai sus, s'au realizat

sub Directoratul și apoi Rectoratul d-lui Inginer N. Vasilescu-Karpen, secondat fiind de Profesorii P. Antonescu (1923 -1930); N. G. Popovici (1930 – 1932) și V.N. Stinghe (dela 1932 până azi), cari au ocupat pe rând locul de președinte al secției silvice.

Toate aceste realizări nu se puteau însă obține, dacă secția silvică, pe lângă avantajile pe cari le-a avut prin încadrarea sa în Școala Politehnică, nu obținea în mod regulat subvențiunea prevăzută de Legea de organizare a învățământului silvic, din partea Ministerului de Agricultură și Domenii, prin Administrația Casei Pădurilor și apoi prin Casa Autonomă a Pădurilor Statului.

Această subvenție a variat între 1,4 și 2,0 milioane lei anual, fiind în mijlociu de 1,8 milioane lei, în ultimii ani. Secția silvică a primit la început subvenții bănești și dela Direcția silvică Bistrița-Năsăud cum și dela Cooperativa <<Cetățuia>> din Jud. Neamț.

Sumele primite au fost folosite în scopuri didactice, pentru burse acordate studenților meritoși și lipsiți de mijloace, pentru susținerea căminului studentesc, pentru acoperirea cheltuielilor ocazionate de excursii și lucrări practice; apoi pentru extensiunea clădirilor școlii pentru instalarea secției și mai cu seamă pentru înființarea muzeelor și laboratoarelor.

Mai departe, grație înlesnirilor primite dela Ministerul Agriculturii și Domeniilor prin Casa Pădurilor și apoi prin Casa Autonomă a Pădurilor Statului, și prin Direcția Regimului silvic, dela Ad-ția pădurilor Fondului bisericesc din Bucovina, dela Comunitatea de avere din Caransebeș, dela Ad-țiile marilor domenii forestiere, dela Domeniile Coroanei și dela Societatea Reșița, în fine dela marile Societăți exploatare de păduri, excursiile și lucrările practice ale elevilor s'au putut face în condițiuni foarte bune.

În aceiași ordine de idei trebuie să menționăm faptul, că Administrația fondului bisericesc din Bucovina a pus la dispoziția Școlii o pădure quasi-virgină de 500 ha., de un deosebit interes pentru cercetările științifice.

Rândurile de mai sus arată starea de dezvoltare, în care se găsește acum învățământul silvic superior. Cu toate progresele realizate în ultimii zece ani, de când se găsește în cadrele Școalei Politehnice, acest învățământ mai are de străbătut o cale bună, spre a atinge starea pe care o necesită situația specifică și destul de grea a economiei forestiere din zilele noastre și a viitorului apropiat.

Nimic de războiul mondial, pribegind fără adăpost și fără mijloace proprii cinci ani după încheierea păcii, el se reface cu greu, spre a ține pas cu vârtejul nevoilor economiei forestiere.

Un prim fapt trebuie deci reținut: nevoia ca acest învățământ să evolueze repede, organic și bine orientat, spre chemarea, pe care i-o impune starea actuală a economiei noastre forestiere. Această evoluție este în primul rând chestiune de mijloace, cari în fond, cu bună voință, se pot găsi mai ușor decât se pare.

În această privință se pot face precizările următoare, cari pot constitui și liniile fundamentale ale unui program de dezvoltare pentru viitorul apropiat.

O particularitate, ușor de descoperit, a învățământului silvic superior, este marea complexitate, care împreună cu tradițiile și cu nevoile specifice ale diferitelor țări, au făcut ca și evoluția sa, să fie lipsită de uniformitate. În începuturile sale în centrul și vestul Europei, unde a și născut de fapt economia forestieră, în învățământul silvic s'a pus centrul de greutate pe tehnica specifică a culturii pădurilor. Aceasta a fost și caracterul învățământului nostru silvic până la 1923.

În țări mai noi, cu mari rezerve forestiere, centrul de greutate a trecut pe tehnica exploatarei și valorificării produselor pădurii. Învățământul nostru silvic se găsește acum tocmai în această fază.

În fine, în alte părți, și în deosebi acolo unde, și atunci când, rolul pădurii ca factor social devine predominant, se dezvoltă latura juridică și economică a învățământului silvic. Școala noastră trebuie să intre în curând și în

această fază.

Condițiile specifice în cari am ajuns și în care se dezvoltă, acum și în viitorul imediat, economia noastră forestieră, fac absolut necesară o armonică dezvoltare și complectare a tuturor acestor trei laturi ale învățământului silvic superior. În marele complex al vieții forestiere se pot crea forțele necesare prin specializare; învățământul însă trebuie să pue temelie acestor specializări în toate cele trei direcții indicate.

În Școala Politehnică sunt puse temeinic bazele pregătirii generale tehnice și de inginerie propriu zisă, cum au putut-o strălucit dovedi promoțiile de ingineri silvici, în marile lucrări tehnice forestiere, făcute în ultimii ani.

Grija învățământului a fost, și mai cu seamă va trebui să fie, ca de aceeaș temeinicie să se bucure întotdeauna și tehnica forestieră propriu zisă, adică aceea privitoare la cultura și gospodăria rațională a pădurilor. Atât cursurile de specialitate pur forestieră cât și cele de bază, cu caracter biologic, trebuie să fie obiectul unei deosebite sollicitudini.

În fine, dacă este o latură care să aibă nevoie de o mai mare dezvoltare, aceasta este cea economică, juridică, socială și comercială.

După unele concepții, obiectivul principal al preocupărilor noastre despre pădure nu-l formează pădurea însăși, ci raporturile acesteia cu societatea. Relevăm această concepție, spre a justifica nevoia subliniată mai sus, dacă marile reforme sociale și economice, în cari au fost angajate și pădurea și inginerul silvic, nu ar putea pleda singure îndeajuns, pentru acest punct de vedere. Cum se va putea amplifica și intensifica organic învățământul silvic, în toate aceste trei direcțiuni, toate recunoscute ca necesare, fără ca pregătirea inginerului să nu sufere în temeinicie, este de văzut. Aceasta rămâne însă una din marile probleme de program, ale secției silvice, în cadrul Școalei Politehnice.

Dacă este însă un domeniu, în care trebuie activat repede, energic și din plin, este cel privitor la înzestrarea învățământului sil-

vic cu păduri și cel privitor la perfecționarea a ceea ce am numit învățământul silvic de vară. Inginerul silvic trebuie să lucreze mai ales pe teren, în pădure, nu în cancelarie. Se înțelege că pentru realizarea acestui deziderat trebuie să se pregătească o pregătire temeinică, încă în timpul școlii. Pentru acest învățământ, excursiunile și lucrările pe teren trebuie să se facă într-o măsură chiar mai mare, decât s'au practicat până acum.

În această privință există însă și persistă o dificultate, care până acum n'a putut să fie înlăturată. Excursiunile, demonstrațiunile și învățământul intuitive, se înțelege, vor avea rostul și utilitatea lor întregă numai atunci, când vor fi puse în slujba învățământului teoretic. Ceea ce se explică elevului în clasă, trebuie să se găsească tradus în practică, pe teren și în pădure.

Acest lucru nu este totdeauna posibil, nici măcar în țările cu o cultură silvică înaintată, necum la noi, unde preocupările de ordin silvic sunt de dată recentă. Pentru acest cuvânt, peste tot găsim afectate școlilor de specialitate silvică, una sau mai multe păduri, a căror gestiune este adaptată și subordonată nevoilor învățământului. Și aceste păduri nu sunt necesare, cum se zice adese ori, pentru a servi ca substrat lucrărilor practice ale elevilor. Lucrări de felul acesta, ca de exemplu: lucrări topografice, sau cele de cubaj, sau proiectarea unui drum, sau altele, pot fi efectuate ori unde.

Pădurea școlii are altă menire. Ea este necesară atât corpului didactic cât și elevilor. Pentru cei dintâi constituie un obiect de cercetare și de demonstrație, pentru cei d'al doilea servește ca model pentru diverse tratamente și lucrări culturale, ca model pentru o gestiune rațională.

Nu ori ce pădure, mai ales la noi, se pretează ca obiect de studiu și de cercetare, precum nu orice atelier poate înlocui laboratorul științific al unei școli.

Pădurea, pentru învățământul silvic, are aceeași importanță ca și laboratoarele pentru alte ramuri ale învățământului tehnic. De ne-

cesitatea fermelor model pentru învățământul agricol nu se îndoiește nimeni; ele există încă de la înfiriparea acestui învățământ, iar păduri model se întârzie să se afecteze învățământului silvic, măcar că ideea este înscrisă chiar în legea, în baza căreia școala veche de la Brănești a trecut la Politehnică. Câtă vreme necesitatea pădurii ca mijloc didactic nu va fi înțeleasă, învățământul silvic nu va fi desăvârșit, în dauna elevilor, în dauna profesiei, în dauna tuturor.

În fine, enunțăm aci încă o problemă, pentru soluționarea căreia este încă mult de lucrat, dar fără a cărei rezolvare fericită, multe din eforturile făcute de și pentru învățământul silvic, pot fi zadarnice. Este vorba de judicioasa selecționare și educația vocațională a candidaților pentru cariera de inginer silvic.

În fine, spre a încheia această scurtă privire, vom arăta că în cursul celor zece ani din urmă, în cari învățământul silvic a fost organizat ca parte integrantă a școlii Politehnice, s'au produs mari schimbări în construirea corpului profesoral al secției silvice. Profesorul C. Miclescu, care la vechea școală, de la înființarea ei preda matematicile generale și tipografia, a încetat din viață în toamna anului 1923, înainte chiar de începerea cursurilor. Cinci ani mai în urmă a eșit din cadrul activ al profesorilor, atingând limita de vârstă, D-I Inginer de mine N. Saegiu, profesor de Construcțiuni, transporturi forestiere și instalațiuni industriale pentru prelucrarea lemnului. D-sa ocupa această catedră aproape de la înființarea școlii și anume din anul 1895.

În anul 1930, după închiderea cursurilor, și a găsit un sfârșit subit, chiar în laboratorul său din localul școlii, profesorul N. Iacobescu, care din 1895 ocupa catedra de botanică forestieră iar în timpul din urmă și pe aceea de zoologie și entomologie.

În iulie 1932 a încetat din viață N. G. Popovici, profesor din anul 1904 de introducere în științele silvice, istoricul pădurilor, dendrologie, cultura și exploatarea pădurilor.

Seria prefacerilor se încheie anul acesta când D-nii profesori P. Antonescu și P. A. Grunau

trec la pensie pe ziua de 1 Octombrie. Primul ocupase catedra de științe silvice: cultura, exploatarea pădurilor, amenajament, dendrometrie, estimare și corecția torenților, din anul 1898 iar al doilea catedra de administrație, drept, legislație silvică, politică forestieră și protecția pădurilor din anul 1897.

Astfel toți profesorii din generația veche, cari cu mici excepțiuni, au funcționat la școala de la Brănești, chiar de la înființarea ei, astăzi sau nu mai sunt în viață, sau sunt pensionari. Fiecare în parte este la noi, creatorul disciplinei pe care a onorat-o o viață întreagă și toți împreună sunt întemeietorii învățământului superior silvic în România.

Ei sunt îndrumătorii celor chemați a le continua opera.

Abstract. Short perspective upon the academic silvicultural education between 1906 and 1933

The paper restituted in the present issue of the journal represents a retrospective of academic silvicultural education from Romania during the first decades of the 20th

century, between the years 1906 and 1933. The presentation is divided into the following distinct periods: (i) 1906-1923, subdivided into sequences separated by the First World War: before the war (1906-1916) and after the war (1919-1923); (ii) period 1923-1933. This paper is a continuation of the one presented in the previous issue of the journal, that evoked the establishment and the beginning moments of silvicultural education in the Romanian Kingdom in the second half of the 19th century. If for almost half of a century, at the beginnings, the academic silvicultural education was characterised by turmoil, hesitations and improvisations, the establishing of the Silvicultural School at Brănești, in 1894, brought a remarkable progress and upgrade. The activity of the Superior Silvicultural School from Brănești was brutally interrupted after 22 years with the entrance of Romania in the First World War (1916), and the academic silvicultural education returned to a provisional state until 1923, when it is enclosed in The Polytechnical School of Bucharest under the name of Silvicultural section. Here, the academic silvicultural education knows a new period of stability and progress that would last 25 years until the reform of academic education conducted by the communists in 1948. Organising silvicultural education in Romania between the wars established through the law from 1923 led to a very well instructed staff at all levels of silvicultural administration and to the recruitment of didactic and research professionals so necessary that gave remarkable results in the silvicultural administration.

Indexul alfabetic al cursurilor pe anul 1923/1924
TABELA I

No. curent	Denumirea cursului sau conferinței	No. de ore săptămânal		Numele profesorului sau conferențiarului
		Sem. I	Sem. II	
1	Administrația forestieră	-	2	Prof. P. Grunau
2	Amenajament	3	3	Prof. P. Antonescu
3	Analiză infinitezimală	3	3	Prof. D. Emanuel
4	Botanică	4	4	Prof. N. Iacobescu
5	Chimie general	1	1	Prof. E. Severin
6	Chimie vegetală	2	-	Conf. D. Dimitriu
7	Construcții generale	3	3	Conf. C. Orășanu
8	Comerțul lemnului	1	1	Conf. C. Sava-Goiu
9	Construcții, ferăstrae și mașini forestiere	3	-	Prof. N. Saegiu
10	Contabilitate și finanțe	-	2	Conf. supl. P. Voinescu
11	Curs g-ral de mașini	4	4	Conf. I. Drosescu
12	Dendrometrie	2	2	Prof. P. Antonescu
13	Desen constructive	3	3	Conf. C. Orășanu
14	Drumuri și Inst. de transp.	3	3	Prof. N. Saegiu
15	Economie alpină	-	1	Prof. V. Stinghe
16	Electricitate și Electrotech.	2	3	Prof. N. Vasilescu-Karpen
17	Exploatarea pădurilor și Technologia lemnului	2	2	Prof. M. Drăcea
18	Fizică	3	3	Prof. V. Bianu
19	Geometria descriptivă	2	-	Prof. N. Ureche
20	Higiena industrial	-	1	Conf. Dr. V. Troteanu
21	Horticultura	1	1	Conf. I. Hașeganu
22	Hotărnicii cadastru	1	1	Conf. D. Drâmbă
23	Hotărnicii cadastru	2	-	Prof. Al. Davidescu
24	Impăduriri și Regenerări	2	2	Prof. M. Drăcea
25	Legislație forestieră	1	1	Prof. Gh. Nedici
26	Mecanica	2	2	Prof. A. Ioachimescu
27	Meteorologia	-	1	Conf. E. Otetelișanu
28	Politica forestieră	3	-	Prof. P. Grunau
29	Introducere în silvicultură	4	4	Prof. N. G. Popovici
30	Soluri	-	2	Em. Protopopescu-Pake
31	Topografie	2	2	Conf. D. Drâmbă
32	Vânătoare și pescuit	2	2	Prof. G. Nedici
<i>Asistenți</i>				
1	Amenajam., Dendrometrie	-	-	A. Nedelcovici
2	Silvicultură, Technologia lemnului	-	-	M. Rădulescu
3	Instal. de transp., Fierăstrae	-	-	D. Sburlan
4	Botanică, Patologie vegetală	-	-	C. Georgescu
5	Zoologie, Entomologie	-	-	Gr. Eliescu

Indexul alfabetic al cursurilor pe anul 1927/1928

TABELA II

No. curent	Denumirea cursului sau conferinței	No. de ore săptămânal		Numele profesorului sau conferențiarului
		Sem. I	Sem. II	
1	Administrație forestieră	-	2	Prof. P. Grunau
2	Amenajament	3	3	Prof. P. Antonescu
3	Botanică g-rală forestieră și fiziologie vegetală	4	4	Prof. N. Iacobescu
4	Chimia generală	1	1	Conf. E. Toporăscu
5	Chimia vegetală	2	-	Insarc. Cu conf. D. Dunitriu
6	Comerțul lemnului	1	1	Insărc. cu conf. C. Sava Goiu
7	Corecția torenților și ameliorațiuni pastorale	1	1	Prof. V. M. Stinghe
8	Contabilitate	-	2	Conf. supl. G. Aleseanu
9	Curs g-I de construcții	3	3	Conf. C. Orășanu
10	Curs g-I de mașini	4	4	Conf. I. Drosescu
11	Dendrometrie	2	2	Prof. P. Antonescu
12	Drept de legisl. forestieră	1	1	Prof. G. Nedici
13	Drumuri și inst. transp.	3	3	Conf. D. Drâmbă
14	Desen constructiv și ind.	3	3	Conf. supl. C. Orășanu
15	Economia politică	3	3	Prof. D. Busuiocescu
16	Electricitate și Electrotech.	2	3	Prof. M. Vasilescu-Karpen
17	Entomologie forestieră	1	1	Prof. M. Iacobescu
18	Estimație și rentab. păd.	2	2	Prof. V. N. Stinghe
19	Exploat. păd. și tehnologia lemnului	2	2	Prof. M. D. Drăcea
20	Fizică	3	3	Prof. V. Bianu
21	Geologie	1	1	Prof. I. Vidrașcu
22	Geometrie descriptivă	2	-	Prof. N. Ureche
23	Herăstrae și mașini fores.	3	3	Conf. supl. Gh. Nicolau
24	Higienă	-	1	Conf. Dr. V. Troteanu
25	Hotărnică, cadastru	1	1	Conf. D. Drâmbă
26	Îmbunătățiri funciare	2	-	Prof. Al. Davidescu
27	Împăduriri și regenerări	2	2	Prof. M. D. Drăcea
28	Matematici generale	4	4	Conf. E. Abason
29	Mecanica rațională, resist. materialelor și statica grafică (partea I)	2	4	Conf. A. Beleş
30	Idem, (partea II-a)	2	-	Conf. A. Beleş
31	Meteorologie	-	1	Conf. E. Otetelișanu
32	Patologie vegetală	-	1	Prof. N. Iacobescu
33	Protecția pădurilor	2	2	Prof. P. Grunau
34	Politică forestieră	3	-	Prof. P. Grunau
35	Silvicultură	3	3	Prof. M. D. Drăcea
36	Soluri	-	2	Insărc. cu conf. Em. Protopopescu-P.
37	Topografie	1	2	Prof. I. Vidrașcu
38	Torenți	1	1	Prof. V. Stinghe
39	Utilizări și instal. electrice	1	1	Prof. I. Ștefănescu-Radu
40	Vânătoare și pescuit	2	2	Prof. G. Nedici
41	Zoologie	1	1	Prof. N. Iacobescu
<i>Asistenți</i>				
1	Amenajament, Dendrometrie	-	-	A. Nedelcovici
2	Silvicultură, Tehnologia lemnului	-	-	M. Rădulescu
3	Drumuri și inst. de transport	-	-	M. Ștef. Suhățeanu
4	Botanică, Patologie vegetală	-	-	C. Georgescu
5	Zoologie, Entomologie	-	-	Gr. Eliescu

Indexul alfabetic al cursurilor pe anul 1932/1933

TABELA III

No. curent	Denumirea cursului sau conferinței	No. de ore săptămânal		Numele profesorului sau conferențiarului
		Sem. I	Sem. II	
1	Administrație forestieră	1	1	Prof. P. Grunau
2	Amenajament	3	3	Prof. P. Antonescu
3	Botanică	4	4	Prof. Supl. C. Georgescu
4	Chimie vegetală	1	1	Sup. D. Dumitriu
5	Comerțul lemnului	1	1	Conf. C. Sava Goiu
6	Construcții, ferăstrae și mașini forestiere	3	3	Conf. supl. D. Sburian
7	Contabilitate, finanțe, comerț	2	1	Conf. M. Plătăreanu
8	Curs g-ral de construcții	3	0	Conf. C. Orășanu
9	Curs g-ral de mașini	3	3	Conf. I. Drosescu
10	Dendrometrie	2	2	Prof. P. Antonescu
11	Drept civil și comercial	1	1	Prof. Gh. Nedici
12	Drumuri și Instal. de transport	2	4	Conf. supl. D. Sburian
13	Economie politică	2	2	Prof. D. Busuiocescu
	Științe economice	3	3	Prof. M. Manoilescu
14	Electricitate	2	1	Prof. N. Vasilescu-Karpen
15	Electrotehnică	2	1	Prof. N. Vasilescu-Karpen
16	Estimații forestiere	2	2	Prof. V. Stinghe
17	Exploatarea pād. și technolog. lemnului	2	2	Prof. M. Drăcea
18	Geodezie	1	1	Prof. supl. C. Orășanu
19	Higienă	-	1	Conf. Dr. V. Troteanu
20	Hotărnicii, cadastru	1	1	Conf. D. Drâmbă
21	Imbunătățiri funciare	1	1	Prof. A. Davidescu
22	Impāduriri și regenerări	2	2	Prof. M. Drăcea
23	Limba germană și engleză	2	1	Asist. D. V. Pătrășcanu
24	Matematici generale	3	3	Conf. E. Abason
25	Mecanica rezistența materialelor și statica grafică (I)	-	2	Conf. A. Beleş
26	Idem (II)	2	2	
27	Meteorologie și climatologie	1	1	Conf. E. Otetelișteanu
28	Politică forestieră	2	1	Prof. P. Grunau
29	Protecția pādurilor	2	2	Prof. P. Grunau
30	Silvicultură	2	4	Prof. sup. M. Rădulescu
31	Soluri	2	1	Conf. *) Em. Protopopescu-Pake
32	Topografie	1	2	Prof. supl. C. Orășanu
33	Torenți și ameliorațiuni pastoral	1	1	Prof. V. Stinghe
34	Utilizări electrice	1	1	Prof. P. Ștefănescu-Radu
35	Vânătoare și pescuit	2	2	Prof. Gh. Nedici
36	Zoologie și Entomologie	2	2	Asistent Gr. Eliescu
	<i>Asistenți</i>			
1	Amenajament, Dendrometrie	-	-	A. Nedelcovici
2	Instalații de transport, Fierăstrae	-	-	M. Ștef-Suhățeanu
3	Estimații, Torenți	-	-	N. Rucăreanu

*) Însărcinat de cursuri

Tablou de elevii înscriși în secția silvică, în perioada 1923-1933

TABELA IV

Anul școlar	Anul I	Anul II	Anul III	Anul IV	Total	Observațiuni
1923-24	36	57	43	*)	136	*) Nu a funcționat
1924-25	54	34	56	42	186	
1925-26	59	40	43	48	190	
1926-27	39	34	35	35	150	
1927-28	62	29	46	46	177	
1928-29	53	55	37	37	174	
1929-30	*)S.I.II	52	29	29	134	*) Anul nu a funcționat, deoarece
1930-31	18	*)S.III.IV	48	48	122	s-a înființat anul preparator
1931-32	20	18	46	46	95	*) Nu a funcționat
1932-33	19	30	11	11	69	